

1. JOHDANTO JA TAUSTAA

Muistan yläasteelta erään tehtävän. Opettaja pyysi meitä lukemaan tehtäväksiannon huolella ja noudattamaan sitä kaikessa, mitä siinä sanotaan. Kyseessä oli kilpailu, kuka tekee ensin kaiken niin kuin paperilla on sanottu. En muista tarkalleen, miten ohjeet alkoivat. Ehkä siinä oli alussa jokin juttu, joka piti tehdä, kuten seisoa pulpetin vieressä ja laskea kolmeen ennen kuin jatkaa lukemista. Heti alkuvaiheessa meitä pyydettiin kuitenkin lukemaan huolella ensin kaikki, mitä on kirjoitettu ja sitten lukemaan uudelleen ja tekemään, mitä ohjeessa sanotaan. Tokihan nopeimmin selviää, jos tekee samalla kertaa kaiken ja hyppää tuon ”turhan” ensimmäisen lukukerran yli. Näin moni ratkaisikin tilanteen ja alkoi tekemään saman tien kaikkia niitä kummallisia temppuja, joita tehtäväksi annettiin. Pistettiin kynää paperin läpi; kierrettiin pulpetti kaksi kertaa ja piirrettiin kukka paperin ylänurkkaan tai muuta vastaavaa. Täyden tohinan ja touhun keskellä joku, joka istui ja luki paperia ennen kuin alkoi tehdä mitään nosti yhtäkkiä käden ja sanoi: ”Olen tehnyt kaiken!” Hän voitti tämän kilpailun ilman että teki yhtään niistä kummallisuuksista, joita paperilla oli, koska oli kuunnellut opettajan sanoja ja ottanut todesta ohjeen lukea ensin paperi kokonaan. Lopussa oli sanottu, ettei tarvitsekaan mitään tehdä, vain nostaa käsi pystyyn ja ilmoittaa lukeneensa paperin.

Samoin kuin tuo oppilas, joka otti opettajan sanat ja ohjeen todesta, uskoi tehtäväksiannossa ollutta selkeää ohjetta, samoin päivämme tekstissä kanaanilainen nainen, jonka on täytynyt kuulla Kristuksen hyvydestä ja armosta, tarttuu uskolla evankeliumiin, vaikka kaikki näyttääkin ulkoisesti turhalta. Itse Kristuskin on ennen aivan viimeistä tekstimme kuvausta kuin kauhein tuomari. Ensin Hän vaikenee, sitten torjuu ja kolmanneksi nujertaa viimeisenkin ylpeyden rippeen naiselta. Tämän kaiken tehtyään Hän ylentää naisen ja ylistää hänen uskoaan!

Matteuksen tekstistä voisi päätellä, että kanaanilaisen vaimon ja Jeesuksen kohtaaminen tapahtui tiellä, matkalla kohti sitä taloa, johon Markus kirjoittaa Jeesuksen menneen (Mark. 7:24). Markukselta käy kuitenkin selvästi ilmi, että ainakin jossain vaiheessa tämä nainen meni aivan sisälle taloon saakka, johon Jeesus oli mennyt. Olennaista on, että tämä nainen ei kuitenkaan antanut uskon Kristuksen laupeuteen kadota uskonsilmiensä edestä, vaikka Kristus olisikin hetkeksi kadonnut näkyvistä mennessään taloon sisälle. Nainen seurasi perässä!

2. KRISTUS VAIKENEE JA VETÄYTYY

”Ja katso, kanaanilainen vaimo tuli niiltä seuduilta ja huusi sanoen: ”Herra, Daavidin poika, armahda minua. Riivaaja vaivaa kauheasti minun tytärtäni.””

Tällä naisparalla oli todella ahdistus sydämessään. Hänen rakas lapsensa oli joutunut riivaajan vaivaamaksi. Kauheaa on täytynyt äidin olla siinä sivussa katsomassa, kun mitään ei voi tehdä. Varmastikin hän oli yrittänyt ties mitä keinoja, mutta taistelu perkelettä vastaan ei onnistu perkeleen aseineen. Tarvitaan väkevämpi, jolla on valta ja voima sitoa pimeyden ruhtinaan enkelit ja heittää heidät ulos.

Kanaanilainen nainen oli jostain saanut kuulla, että Israelissa oli mies, Jeesus Nasaretilainen, joka oli julkisesti opettanut ihmisiä. Hänen opetuksensa oli jotain muuta kuin filosofista aivojumppaa. Luukas sanoo ihmisistä, että **”he olivat hämmästyksissään hänen**

opetuksestansa, sillä hänen puheessansa oli voima.¹ Kun selaamme tekstiämme edeltäviä Matteuksen lukuja, joissa kerrotaan, mitä Jeesus oli opettanut ja tehnyt, saamme jonkinlaisen kuvan siitä, mitä tämä pakananainen olisi mahdollisesti voinut kuulla Jeesuksesta. Jeesus oli parantanut lukuisia ihmisiä. Muun muassa halvatun miehen, jolle Hän oli sanonut: **”Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi**”². Hän oli myös julistanut: **”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat. Mutta menkää ja oppikaa, mitä tämä on: ’Laupeutta minä tahdon enkä uhria.’ Sillä en minä ole tullut kutsumaan vanhurskaita, vaan syntisiä.**”³ Toisaalla Hän sanoi Jumalasta, Hänen armollisuudestaan: **”Särjettyä ruokoa hän ei muserra, ja suitsevaista kynttilänsydäntä hän ei sammuta, kunnes hän saattaa oikeuden voittoon. Ja hänen nimeensä pakanat panevat toivonsa.**”⁴ Ehkä jokin näistä Jeesuksen teoista ja sanoista oli kantautunut tämän naisen korviin. Yhtä hyvin se voi olla jokin muukin evankeliumin sana. Mutta jotain hän oli Kristuksesta kuullut. Muutoin hän ei olisi Häntä lähestynyt.

Kristuksen vastaus on tyrmäävä: **”hän ei vastannut hänelle sanaakaan.**” Herra vaikenä juuri kun tämä naisparka eniten tarvitsi Hänen apuaan. Hänen vaikenemisenä johti myös opetuslapset rukoilemaan Häntä vastaamaan naiselle. Opetuslapset saavat kuulla: **”Minua ei ole lähetetty muitten kuin Israelin huoneen kadonneitten lammasten tykö.”** Kristus oli tullut Israelin lapsia kutsumaan, mutta olihan Hän myös se, jonka nimeen ”pakanat panevat toivonsa”. Ilman ansiota, täysin armosta meidät pakanatkin oksastetaan Jumalan jaloön viinipuuhun. Kirjoittaahan apostoli: **”Sillä eivät kaikki ne, jotka ovat Israelista, ole silti Israel, eivät kaikki ole lapsia sentähden, että ovat Aabrahamin siementä, vaan: ’Iisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset’; se on: eivät ne, jotka lihan puolesta ovat lapsia, ole Jumalan lapsia, vaan lupauksen lapset, ne luetaan siemeneksi.**”⁵

3. KRISTUS TORJUU

Ensin Kristus vaikenä. Sitten Hän vetäytyi. Nainen kuitenkin pysyi siinä, mitä oli kuullut: *Kristus on laupias! Kristus on armollinen ja on tullut syntisiä kutsumaan.* **”Mutta vaimo tuli ja kumarsi häntä ja sanoi: ”Herra, auta minua.”**” Tämä pakananainen tarvitsi apua. Hänen asenteestaan kumpuaa samantapainen riippuvuus Vapahtajasta kuin se, jonka Pietari kerran sanoi: **””Herra, kenen tykö me menisimme? Sinulla on iankaikkisen elämän sanat**”⁶.

Jeesuksen vastaus on vähintäänkin hämmentävä. Hän sanoi: **””Ei ole soveliasta ottaa lasten leipää ja heittää penikoille.”**” Pitäisikö tämän naisparan nyt ajatella olevansa koira, siis ei minkään arvoinen?! Tällaisista sanoista nainen olisi voinut vetää Jeesuksen ainakin Ruotsissa oikeuteen. Voisihan sen tulkita rasistisena kannanottona. Kanaanilainenko on vain koiran arvoinen! Ei Jeesus sitä tarkoittanut. Ei Hän toki rasismia harrastanut. Israelilaiset saivat kyllä samalla mitalla, jos pistivät toivonsa johonkin muuhun kuin Jumalan laupeuteen. Niin saamme mekin suomalaiset ja ruotsalaiset. Jumalan laki nimittäin tuomitsee meidät syntisinä iankaikkisen helvetin omaksi. Se olisi omien ansioidemme mukainen kohtalo. Jumalan kasvojen edessä meillä ei ole minkäänlaista omaa hyvettä tai ansiota, jolla voisimme vedota asemamme puolesta. Jos siis antaisimme Jumalan pyhän ja vanhurskaan lain olla viimeisenä sanana, korkeimpana tuomarina, silloin kohtalomme olisi sinetöity.

---

¹ Luuk. 4:32.

² Matt. 9:2.

³ Matt. 9:12,13.

⁴ Matt. 12:20,21.

⁵ Room. 9:8-8.

⁶ Joh. 6:68.

Tämä pakananainen ei ala puolustelemaan itseään Kristuksen edessä omaan itseensä vedoten, taustaansa tai tekojaan puolustellen. Kyllähän isäntä joskus koirallekin on ystävällinen! Eihän ihmiset koriltakaan kiellä ruoan tähteitä. **”Niin, Herra; mutta syöväthän penikatkin niitä muruja, jotka heidän herrainsa pöydältä putoavat.”** Tämä nainen ei ollut antanut periksi, vaikka monet ulkoiset tekijät puhuivatkin sitä vastaan, että hän mitään apua saisi. Ensinnäkin hän oli pakana – tätä Luther kuvaa ensimmäiseksi kiusaukseksi tässä tilanteessa. Pakanahan ei ollut juutalaisten silmissä juuri minkään arvoinen. Toisekseen Kristus vaikenee. Luther sanoo näistä: *”Kahdesta moisesta tykinpaukauksesta jo rautamuurikin kaatuisi.”* Niinpä, jos kuuntelisimme vain tunteitamme, olisimme toivottomassa tilassa, kun Jumalan laki kauhistaa. Iloiset ja vakaat tunteemme, kun saattava hetkessä heilahtaa vähemmästäkin kuin ”tykinpaukauksesta” nurin ja maailma muuttuu synkäksi ja Jumalakin näyttää vihaiselta. Kanaanilainen nainen joutuu vielä kohtaamaan senkin, että Kristus vetäytyy sekä lopuksi ikään kuin täysin tyrmää hänen oikeutensa apuun. Naisen avun huuto on varmasti painunut syvälle Kristuksen sydämeen, kun maahan langeten hän yksinkertaisesti sydämensä pohjasta anoen rukoilee ja pyytää Kristusta: **”Herra, auta minua.”** Niin, jos Herra viivyttää apuansa, Hänellä on jokin syy siihen. Aina emme tätä syytä saa tietää, mutta voimme jättää silloinkin turvallisin mielin asiat Jumalan käsiin. Hän tietää, mikä on parhaaksemme. Tämäkin pakananainen, eikä vain hän vaan opetuslapset ja samalla mekin, opimme tästä Jeesuksen opetuksesta, kuinka meidän on uskossa hyvä tarttua evankeliumiin. Lailla on oma tehtävänsä, mutta evankeliumi olkoon se, mihin laitamme turvamme ja toivomme. Kristus on Vapahtajamme ja evankeliumin sana on se, joka tulee olla päällimmäisenä, korkeimpana ja se olkoon myös viimeisenä sanana, kun autuudestamme on kysymys!

4. KRISTUS YLENTÄÄ

Jeesuksen vastauksesta, vaikka se on lyhyt ja hyvin tiivistetty, paistaa Hänen armollinen rakkautensa ja laupeutensa: **”Oi vaimo, suuri on sinun uskosi, tapahtukoon sinulle, niinkuin tahdot.”** Naisen usko Kristukseen oli todellisuutta koko ajan. Kyllä Kristus tämän sydämen uskon tunki ja tiesi. Eihän Hän muutoin olisi koetellut tätä uskoa. Pietari kirjoitti myöhemmin uskoville: **”Sentähden te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa, että teidän uskonne kestäväisyys koetuksissa havaittaisiin paljoka kallisarvoisemmaksi kuin katoava kulta, joka kuitenkin tulella koetellaan, ja koituisi kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.”**⁷ Nainen kesti, koska hänen uskonsa oli aitoa. Hänen uskonsa tarttui Kristuksen evankeliumiin, lupaukseen ja varmuuteen siitä, että Kristus on laupias.

5. EVANKELIUMISSA ON VARMA TOIVO, SIIHEN USKO ANKKUROITUU

Usko tarttuu evankeliumissa luvattuun ja tarjottuun armoon. Kun Jumalan laki syyttää ja kauhistaa, kun saatana synneistämme ja teoistamme muistuttaa, silloin on ainut pakotie Kristuksen verihaavoissa, Hänen armossaan ja lapeudessaan. Luther opettaa aivan oikein päivämme tekstin pohjalta: *”Tämä on siis sangen jalo ja lohdullinen esikuva; se osoittaa, kuinka väkevä usko saattaa olla. Se sitoo Kristuksen tämän omilla sanoilla silloinkin, kun Herra näyttää mitä vihastuneimmalta, ja tekee tyllystä sanasta lohdullisen opetuksen”*. Ei tämä ole röyhkeyttä, vaan juuri tätä Jumala tahtoo, nimittäin, että laitamme toivomme täysin Kristuksen täytetyn työn varaan; tartumme evankeliumiin lain kauhistuksista huolimatta. Mikään synty tai tekemme ei ole niin suuri, etteikö sitä olisi jo sovitettu. Raamatun todistus on yksiselitteinen: Kaikki synnit ovat Kristuksessa sovitetut. Mitään ei siis ole jäänyt sovittamatta. Edes Pyhän Hengen pilkassa ei ole kyse, jostain tietystä synnistä, jota Kristuksen uhrissa ei olisi sovitettu. Jos näin olisi, silloinhan

⁷ 1. Piet. 1:6,7.

Jumalan Karitsa ei olisi kantanut koko maailman syntejä⁸, niin kuin Pyhä Henki todistaa eikä pitäisi myöskään paikkansa Johanneksen todistus, että Kristus Jeesus ”**on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien**”⁹. Muutoinhan saatana voisi meistä jokaisen aikanaan langettaa siihen pelkoon, jolla hän monia pelotteleekin, että kaikki on anteeksi, ”paitsi juuri sinä ja sinun syntisi; nehan ovat jo pilkkaa Henkeä vastaan”. Ei ole kyse siitä etteikö kaikkia syntejä olisi annettu anteeksi. Tässä Hengen pilkassakin on kyse siitä, että paatumukseen asti torjutaan ja pilkataan Jumalan sanan todistus. Kyseessä on siis lopullinen paatumus. Jeesuksen sanat ovat lakia, kun Hän varoittaa tästä synnistä. Vain Jumala näkee sydämeen ja tietää, kuka on niin paatunut, ettei hän voi herätä. Siksi meidän on julistettava lakia kaikille ihmisille ja evankeliumissa tarjottava täydellistä, vapaata ja ehdotonta anteeksiantoa kaikkia syytöksiä ja pelkoja vastaan. Se, joka luulee tehneensä jotain niin syntistä ja kauheaa, ettei sitä voi saada anteeksi, tietäköön, että Kristus on suurempi kuin syntimme ja uskokoon, että joka syntinsä ”**tunnustaa ja hylkää, se saa armon**”¹⁰. Jumala on Kristuksessa jo antanut anteeksi KAIKKI maailman synnit, siis Sinun ja minunkin syntini. Se, joka pelkää, että hänen syntinsä on liian suuri tai anteeksiantamaton, saa luvan tarttua Kristukseen evankeliumissa ja uskoa vaikka tunteet toisin näyttäisivätkin. Tästä kanaanilainen nainen on esimerkinä. Jeesus Kristus vastaa aina sydämen huutoon, kun anomme anteeksiantamusta ja armoa: Herra auta minua! Me saamme uskoa evankeliumin, vaikka tunteemme ja sydämemme muuta yrittäisikin väittää. ”**Jumalan rauha, ... on kaikkea ymmärrystä ylempi**”¹¹. Tämän rauhan me saamme uskoa Raamatun oman todistuksen pohjalta. Objektiiivisesti anteeksiantamus on jo olemassa. Subjektiiivisesti eli henkilökohtaisella tasolla synnit voivat jäädä anteeksi antamattomiksi sen tähden, että niitä ei Kristuksen veren tähden uskota anteeksi; toisin sanoen epäuskon tähden. Joka tapauksessa ne on lupa uskoa anteeksi. Tästä varmasta anteeksiantamuksesta vakuuttaa Pyhä Henki meitä myös kasteemme pohjalta. Siinähan Jumala on jo Golgatalla ansaitun anteeksiantamuksen meille henkilökohtaisesti lahjoittanut. Sama anteeksiantamuksen vakuutus on Herran pyhässä ehtoollisessa. Vähästä katekismuksestahan opimme sen, mitä ehtoollisen syöminen ja juominen meitä hyödyttää. Luemme: ”*Se käy ilmi sanoista ”teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi”. Meille annetaan näillä sanoilla tässä sakramentissa synnit anteeksi, elämä ja autuus, sillä missä on syntien anteeksianto, siinä on myös elämä ja autuus.*”

Aamen!¹²

Vikaari, SLT, Vaasa

Jan-Erik Tiri

(teologinen tarkistus: pastori Juhani Viitala)

---

⁸ Joh. 1:29.

⁹ 1. Joh. 2:2.

¹⁰ Sananl. 28:13.

¹¹ Fil. 4:7.

¹² 1766 (miinus otsakkeet) sanaa.